

ročník 2018

SENICE NA HANÉ

FARNÍ LIST

ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI

měsíc
červenec

Milí farníci, vážení rodáci, návštěvníci našeho kostela, patronkou farního chrámu v Senici na Hané je sv. Maří Magdalena. Světice, která nejdříve nežila vůbec dobře. Ale stačilo jediné setkání s Ježíšem, a všechno se mění. Přes všechna svá selhání nakonec dosáhla Božího odpuštění a tak mohla začít nový, lepší život. Tuto možnost má každý z nás. Předpokládá to jediné – slzu upřímné lítosti. O síle jediné slzy lítosti vypráví i jeden starý příběh. V kterémsi zemi žil potulný rytíř. Nežil moc dobrým životem. A tak když zestárl a pomalu začal přemýšlet o své smrti, rozhodl se, že to všechno napraví, že půjde k opatovi kláštera a u něho se vyzpovídá.

Řetěz hříchů byl dlouhý. Nikdo, dokonce ani barbaři, Saracéni nebo Hunové nestrkali ruce tak hluboko do pokladniček na almužnu, nezneuctívali posvátné věci a oltáře, nerouhali se Kristu a jeho svaté Matce tak, jako on. Navíc byl při zpovědi zatížený jakousi sebelítostí. Z jeho výpovědi se prodírala na povrch pýcha a dokonce i sebechvála, nedostatečně skrývaná pod maskou výčitek svědomí. Proto mu opat řekl: „Můj synu, nemohu ti dát rozhrěšení, neboť jsi ještě pořád ve spárech ďábla. Satan je ještě v tvém srdci a dokud v tobě bude, ani biskup ti nebude moci dát to, oč mě prosíš. Potulný rytíř se zamyslel a zeptal se: „Opravdu nestačí, že jsem vyznal všechny své hříchy? Co ještě ode mě chcete?“ Opat bez hněvu, klidným tónem duchovního lékaře, který předepíše protilek, řekl: „Je třeba litovat!“ – „A co mám udělat? Žádejte ode mě cokoliv a já to udělám. Mám jít po kolenou k hrobu sv. Jakuba do Compostelly? Nebo do Svaté země?“ „Ne, můj synu, takovou oběť od tebe nežádám“ – řekl mnich. „Běž domů a zítra se vrať. Budeme se za tebe modlit celou noc a když mě nejsvětější Panna osvíti, tak ti možná budu moci dát rozhrěšení.“ Druhého dne se starý rytíř znovu objevil v klášteře. A dostal od opata zvláštní

úkol: „Vezmi tento soudek a naplň ho vodou. Když bude plný, hříchy ti budou odpuštěny.“ Rytíř v sobě najednou pocítil mladistvou svěžest, zaběhl se soudkem ke klášterní studni, ale voda, kterou chtěl naplnit nádobu, z ní vytékala neviditelnými otvory. Začínal znovu a znovu, zkoušel to i u jiných studní, sklonil se i nad řekou, přeplaval jezero, sbíral vodu v hustém dešti, když se blýskalo a zašel až k moři, ale soudek nedokázal naplnit. S prázdným soudkem si rytíř sedl poblíž kláštera. V jeho srdci se ozval hlas: „Ten mnich si z tebe dělá posměch. Víš, co bys měl dělat? Znovu vezmi brnění, koně a začni znovu svou kariéru násilí!“ Ale rytíř vstal, přišel ke klášterní bráně a zazvonil. Když stanul před opatem, řekl: „Otče, ten soudek nikdo nikdy nenaplní. Ponořil jsem ho do všech vod, dokonce i do velké kroupky v kostele, ale je pořád suchý. Určitě budu zatracený. Je mi předurčen pekelný oheň. Ale to by nebylo nic proti tomu, že nikdy neuvidím dobrého Pána Boha.“ Při posledních slovech se mu z očí kutálely hořké slzy. Slzy opravdové lítosti a bolesti. Tyto slzy padaly do soudku a ten se naplnil až po okraj, i když těch slz nebylo tolik. Opat mu řekl: „Všechny tvé hříchy jsou ti odpuštěny. Běž, můj synu a už nehřeš!“

Milí přátelé, žádný lidský hřích není tak velký, aby ho nemohl dobrý Bůh odpustit. Jak to říká prorok Izaiáš? „Kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, jako sníh zbělí; kdyby byly rudé jako purpur, budou jako vlna“ (Iz 1,18).

Pamatujme, že Pánu Bohu stačí jediná slza lítosti, aby nás hříšné zahrnul mořem svého milosrdenství! To je také důvod naší naděje. Přeji vám všem radost ze setkání s přáteli a známými a ochranu Boží na prázdninových cestách!

P.Martin

Hledáme osobnost farnosti

Když se řekne marmeláda, vybaví se nám jahody. A jednu takovou jahůdku s velkým „J“ máme i v naší farnosti. Vlastně celou Jahodovu rodinku, Aničku, Karla, Karlíka, Aninku a teď navíc před pár měsíci jim přibyla ještě Alenka.

Aničko, určitě to není jednoduché zvládnout 3 děti, domácnost, zahrádku a přitom se zapojovat ve farnosti. Kde bereš tolik energie?

Věřím tomu, že vše co dává člověk ze sebe druhým – energii, lásku, důvěru – se mu odjinud mnohonásobně vrátí zpět. Myslím, že na vztahu k dětem, obzvláště k vlastním dětem, je to patrně nejlépe. Dají mnohdy zabrat fyzicky a psychicky snad ještě více. Ale nic se nevyrovná dětské pusince na dobrou noc, úsměvu při blbnutí ráno v posteli nebo jejich objetí se slovy: „Maminko, jsi ta nejlepší maminka na světě a já tě mám nejvíc rád/a.“ Vždycky jsem chtěla velkou rodinu a konečně se mi to plní, takže si to užívám se starostmi i radostmi v plné míře. Kde se vybíjím, tam se musím i dobít. Ovšem taková noční koupel ve vaně s pěnou, když už děti i manžel spí, jen světlo svíček a relaxační hudba, to je mým malým rituálem za odměnu.

Ale začneme pěkně od začátku, kde ses narodila, kolik máš sourozenců?

Narodila jsem se v porodnici a jako první a nejstarší dítka, vnučka, drobek (něco přes 2 kila), jsem si pobyla nějaký čas v inkubátoru. Z porodnice si mě přivezli do Nasobůrek, kde jsme bydleli 3 měsíce u mamčiných rodičů a pak hurá do domečku v Dubčanech, který naši rekonstruovali. Tam jsem žila do mých asi 20 let. Přišla touha osamostatnit se a odstěhovala jsem se do Olomouce, odkud jsem si na rok odskočila do zahraničí, abych se opět vrátila do Olomouce. No a v 25 letech, nedlouho před svatbou, jsem zakotvila v Senici, kde je mi, vlastně už nám, dobře. Mám ještě 2 mladší sestry – Veroniku a Svatavu. No a všechny tři nakonec budeme bydlet v Senici, kousek od sebe. S manželem však máme sen, přestěhovat se na důchod na jeho rodné Valašsko, do nějaké malé roubené chaloupky u lesa s výhledem na kopce, kam za námi budou moct jezdit vnučata

Jakou školu jsi studovala a co tě k tomu vedlo?

Z Dubčan jsem na 1. stupeň dojížděla do Choliny a 2. stupeň jsem odchodila v Senici. Jako úplně malá holka jsem chtěla být doktorkou, abych mohla uzdravit svého stařečka, kterého jsem měla moc ráda (rozumněl přírodě, znal bylinky a i když nebyl věřící, míval Bibli na nočním stolku a přečetl ji celou několikrát). Bohužel zemřel krátce předtím, než jsem začala chodit do školy. Já pochopila, že na doktořinu nemám hlavu ani dostatek odhodlání, ale slib jsem dodržet přece jen chtěla. A tak jsem šla na zdravotku do Olomouce, abych pomáhala lidem jako zdravotní sestřička. Tam jsme v rámci výuky

navštívili i Unii Neslyšících. Tam jsem se přihlásila a začala docházet na výuku znakového jazyka, který se mi moc líbil. Odmaturovala jsem, pak odjela na rok do světa no a po návratu ze zahraničí jsem nastoupila na Univerzitu Palackého v Olomouci na Speciální pedagogiku – komunikační techniky. Jsem docela ukecaná, takže komunikace s lidmi s jakýmkoliv typem či stupněm postižení pro mě byla výzvou a motivací zároveň. U státnic jsem pak třeba vyprávěla pohádku O červené Karkulce ve znakovém jazyce, nebo jsem četla a pak i přepisovala text do Braillova písma (to je speciální písmo pro nevidomé).

Vím, že jsi ještě za svobodna dokonce pracovala chvíli i v zahraničí? Bylo to náročné odejít od rodiny?

Ano, pracovala jsem rok ve Švýcarsku, nedaleko Zurichu, jako au-pair. Nebyla jsem člověk, který by toužil cestovat, německy jsem neuměla ani slovo, a prožívala jsem tehdy několik osobních krizí. Po maturitě se mi nedařilo najít práci, až se mi jednou na můj inzerát na internetu ozvala česko-švýcarská rodina, která k miminku, jež se teprve mělo narodit, hledala chůvu – zdravotní sestru. Bylo to do té doby nejtěžší mé rozhodnutí. Odjela jsem a nelituju. Byla to úžasná životní zkušenost. Mám tam tak trochu druhý domov. Měla jsem obrovské štěstí, že jsem se dostala do rodiny, která mě přijala mezi sebe, jako bych byla jejich dcera, sestra či vnučka. Z počátku jsem si i ve svých 20 letech po večerech dost pobřečela (domů jsem se podívala až po 3 měsících na Vánoce), protože na internet jsem tehdy ani moc přístup neměla a zprávy z domova jsem měla jen z dopisů. Každý nový dopis byl balzámem na duši. S Maxíkem, i s jeho rodinou, jsem stále v kontaktu. Dokonce přijeli i na naši svatbu.

Pak ti do cesty vstoupil Karel. Jak jsi poznala, že to je on ten pravý?

S Kájou jsem se potkala na jednom speciálním táboře, kam mě vytáhla spolužačka z vysoké školy. Byl to tábor pro děcka s mentálním postižením. Jela jsem tam jako nový vedoucí. Celá ta parta vedoucích byla hrozně fajn ale nejvíc mě však zaujal chlápek s kytarou, do líčky ve tváří a stále dobrou náladou. Byl to takový táborový bavič. Nic pro něj nebylo problémem, všechno zařídí, opraví, vyrobí. Měl, a stále má, v sobě nějaké kouzlo, kterým si dokáže získat lidi. Rád a bez problémů se seznamuje. A navíc to příjmení...Jahoda...moje nejoblíbenější ovoce. Bylo to osudové setkání, které mi změnilo život. Lepšího manžela a tátu k dětem jsem si nemohla přát.

Co pro tebe rodina znamená?

Rodina je pro mě smyslem života. Je to pocit bezpečí, lásky a důvěry, kterou sdílím s těmi, na kterých mi záleží nejvíc. Mít vlastní rodinu, šťastnou rodinu, manžela

a děti, беру jako největší dar. Dar, o který jsem se sama nezasloužila, ale o to vzácnější pro mě je.

Práce s dětmi, které potřebují větší péči a pozornost je velmi náročná. Co je podle tebe těžší, vychovávat vlastní děti, nebo se starat se o děti s handicapem?

To je velmi těžká otázka. Nedovedu na ni odpovědět. Myslím, že nejtěžší musí být starat se o vlastní dítě s postižením. Všem takovým rodičům patří můj obdiv a upřímná modlitba, aby vše zvládli. Děkuju Bohu, že mám zdravé děti, které mi dělají více radosti než starosti (zatím).

Hledej, objevuj a pátrej!

Jistě jste správně uhodli, že jsem v minulém čísle psala o kostele Nejsvětější Trojice, který se nachází v Rozvadovicích.

V tomto čísle jsem se rozhodla udělat menší změnu. Budu psát o kapli, což je zároveň moje první nápověda. Kaple se nachází v nedaleké vesnici a pojí se s jejím vznikem velmi krásný příběh. V roce 1893 převzal Jan od svých rodičů usedlost, která se nachází v této obci. Za manželku si vzal Ludmilu, která byla velmi věřící. Bohužel ve vesnici nebyl kostel, a tak se chodila modlit alespoň k sv. Janu Nepomuckému pod lipami, které tu dříve stály.

Nicméně za několik let se rodina přestěhovala do Olomouce. Bohužel zde záškrtem onemocněl jejich nejmladší syn Vítězslav. Ludmila se za něj šla okamžitě pomodlit a Pánu Bohu přislíbila, že v případě uzdravení jejího milovaného syna, nechá v obci, kde dříve žili, postavit kapličku.

Jakmile šla syna navštívit, dozvěděla se od sestřičky velmi radostnou zprávu, prý se musel stát zázrak,

Pro chytré hlavy

Konečně je to zase tady, naše planeta Země opět oběhla Slunce kolem dokola, a nastala chvíle, na kterou se těšíme celý školní rok. Sice už máme za sebou pár týdnů volna, ale ještě více jich máme před sebou. Přesto tolik volného času, jako máme právě teď, se může na nás neblaze podepsat. Říká se totiž, že mozek je jako sval, který je potřeba nestále trénovat a udržovat v kondici. Bohužel o prázdninách s tím může být docela problém, proto teď vyzkoušejte, jak dobře na tom zatím jste. Podaří se vám přijít na správné řešení následující hádanky, anebo vám mozek už úplně zakrněl? Kdo od

A jaké plány máš na prázdniny?

Vzhledem k tomu, že máme doma pana učitele, budoucího prvňáčka, školáčka a miminko, těším se, že budeme trávit více času spolu, a všichni načerpáme nové síly do nadcházejícího školního roku. Navštívíme rodinu na Valašsku a snad i pár přátel. Někteří zavítají k nám, takže budeme mít veselo. Nějaká ta grilovačka s kamarády nebo promítací večer je také na seznamu.

Aničko, přeji ti, ať jsi spokojená, zdravá ať tebe ale i celou rodinu chrání na vašich cestách andělé strážní. Děkuji ti za rozhovor.

Vendula Koupilová

protože jejich syn je zdravý. Ludmila tedy svému muži oznámila slib, který dala Pánu Bohu. Z Olomouce se přestěhovali zpět do této malé vesničky a Ludmila se snažila působit na spoluobčany, aby se postavila větší kaple, nicméně z jejího záměru sešlo.

Na jaře roku 1936 Ludmila velmi těžce onemocněla, a proto více naléhala na svého muže, aby předal své hospodářství synu Vojtěchovi a také, aby se započalo se stavbou kaple. Vyhotovením kaple byl pověřen stavitel Jaroslav Křupka z Přemyslovic. Ještě do zimy téhož roku byla provedena celá hrubá stavba. První obřad se konal 10. června 1937 a to svěcení zvonu. Vlastní svěcení kaple proběhlo o týden později.

V roce 1997 byla kaplička převedena ze soukromého vlastnictví do vlastnictví obce. V současnosti se zde slouží mše svatá každý měsíc a je obětována na úmysly občanů obce.

Moje druhá nápověda zní takto: kaple, jemuž byla zasvěcena, je první kaplí tohoto jména na Moravě.

Ludmila Štaflová ml.

vás z rodiny na to přijde jako první?

Sejdou se tři muži a povídají si. Najednou se jeden z nich zarazí a říká: „To je zvláštní, každý z nás se jmenuje jinak a zároveň každé z našich jmen je povoláním jednoho z nás! Na to mu druhý kamarád odpovídá: „A ještě zajímavější je, že ani jeden z nás nemá stejné jméno jako povolání!“ Na to se ozve ten, který je řezníkem v nedalekém řeznictví: „No vidíte, to máte pravdu, pane Zámečnicku.“ Jaké povolání vykonává pan Truhlář?

*Řešení: truhlář je řezník
Metoděj Koupil*

Okénko do rodiny

Léto, prázdniny...čas dovolených, návštěv a snad i odpočinku nejen pro školáky a studenty. Někdo z domova odjíždí za krásami tuzemska i zahraničí a někdo se ze světa vrací zpět do naší krásné zemičky v samotném srdci Evropy, do rodného kraje, vesnice, domu. Prázdniny nabízejí nejen krásné počasí, ale také je to čas, kdy celá rodina konečně může strávit intenzivně pospolu více času. Nejen na dovolené a po návštěvách, ale také ve společné pravidelné modlitbě. V dnešní době jsou hojně využívány takzvané last minute dovolené (dovolené na poslední chvíli), které bývají cenově výhodné, někdo už v lednu plánuje letní dovolenou. Jak ale do našeho plánování zapojujeme víru v Boha? A nezapomínáme na Boha naopak o prázdninách víc, než během roku? Chystáme společné akce, výlety po památkách a krásách přírody, ale co si i na dovolené naplánovat nedělní návštěvu kostela, ať už jsme kdekoliv. Nebo se při cestování společně pomodlit v autě, abychom se ve zdraví

všichni vrátili domů v pořádku. Právě o prázdninách bychom se měli obracet k Bohu častěji a intenzivněji nejen s prosbami, ale také děkovat za vše co máme. Neopomínejme víru, když jsme na dovolené s rodinou. Děti nás bedlivě sledují, ikdyž jsme přesvědčeni mnohdy o opaku. A taková návštěva Hostýna s rodinou by mohla být dobrým tipem na prázdninový výlet. Krásná slova klasika závěrem:

Cestička k domovu	a kdybych ve světě
známě se vine-	bůhvíkam zašel,
hezčí je,krásnější	tu cestu k domovu
než všechny jiné...	vždycky bych našel

(Cestička k domovu, Karel Václav Rais)

Kéž každý nalezneme takovou cestičku nejen domů, ale i k Bohu.

Anna Jahodová

O lásce k nepřítelům

Tajemství lásky k nepřítelům bylo tématem kázání papeže Františka při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Vyšel přitom z evangelia (Mt 5,43-48), ve kterém Ježíš vysvětluje svým učedníkům, že láska k nepřítelům z nich učiní syny nebeského Otce.

„Chápeme, že máme odpouštět svým nepřítelům – uvažoval Petrův nástupce – a opakujeme to denně v Otčenáši. Je to podmínka, byť nesnadná, aby se i nám dostalo odpuštění.

„Avšak modlit se za ty, kdo mne chtějí zničit, za nepřátele, aby jim Bůh žehnal, to je opravdu těžké pochopit. Vzpomeňme na minulé století, kdy byli ubozí ruští křesťané, jen proto, že byli křesťané, posláni na Sibiř, aby tam zemřeli mrazem. A oni se měli modlit za vládnoucího kata, který je tam poslal? Jak? A mnozí tak činili. Modlili se. Vzpomeňme na Auschwitz a další koncentrační tábory. Tam se měli modlit za diktátora, který chtěl čistou rasu a zabíjel bez skrupulí, a prosit, aby mu Bůh žehnal! A mnozí tak činili...“

Tato evangelní logika je obsažena v modlitbě, kterou pronesl Ježíš na kříži: »Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí« (Lk 23,34). Stejně se modlil také Štěpán.

„Jak velká, jak nekonečně velká je však vzdálenost

mezi námi, kteří nezřídka neodpouštíme maličkosti, a tím, co od nás žádá Pán a čeho nám dal příklad, totiž odpouštět těm, kteří se nás snaží zničit. Někdy je velmi těžké odpustit si v rodinách: mezi manžely po nějakém sporu nebo odpustit tchýni také není snadné. Požádat o odpuštění otce není snadné pro syna. Avšak odpustit těm, kdo tě zabíjejí a chtějí odstranit... A nejen odpustit, ale modlit se za ně, aby je Bůh opatroval, ba dokonce je milovat... Jedině Ježíšovo slovo to může vysvětlit. Já nedokážu jít za to.“

„Je to milost, pochopit něco z tohoto křesťanského tajemství a být dokonalí jako nebeský Otec, který obdarovává dobré i zlé.“

„Prospěje nám dnes přemýšlet o nepříteli – a myslím, že každý nějakého máme – někoho, kdo nám ublížil nebo nám chce uškodit a snaží se o to. Mafiánská modlitba zní: »to ti nedaruju!« a ta křesťanská: »Pane, dej mu své požehnání a nauč mne milovat jej.« Pomysleme na někoho takového. Každý jej máme. Pomysleme na něho. Modleme se za něho a prosme Pána o milost, abychom jej milovali.“

Kázal papež při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

manželé Štefanovi

Mobilní aplikace

Seznamte se s novou mobilní aplikací ze salesiánské dílny iZIDOOR Celá myšlenka appky je založena na několika předpokladech:

- Mobilní telefon je v poslední době předmět, který máme nejvíce při sobě
- Mladí lidé (a nejen oni) dnes mobil používají kromě volání a SMS k mnoha dalším věcem
- Mobil byl vytvořen ke komunikaci, proč jej nevyužít k podpoře své komunikace s Bohem?

Také v ní objevíte mnoho salesiánských modliteb, míst, kde jsou salesiáni, ale také kompletní salesiánské svaté a blahoslavené. Není však určena jenom salesiánské rodině. Cílovou skupinou jsou všichni ti, kteří chtějí prohloubit a zpravidelnit svoji modlitbu, vztah s Bohem a objevit nové inspirace do života. Je sice pravda, že některé sekce aplikace zatím obsahují spíše informace ze salesiánského prostředí, ale je to spíše kvůli tomu, že se vyvíjel systém a bylo potřeba pracovat s nějakými daty. V blízké budoucnosti iZIDOOR bude obsahovat údaje v rámci celé katolické církve. Aplikace je zatím k mání pouze pro mobilní telefony s operačním systémem Android, ale počítá se do budoucna s vývojem také pro iOS. Můžete si ji zdarma stáhnout v obchodě Google play.

V iZIDOOROVÍ najdete několik sekcí:

Modli se

V aplikaci jsou nejrůznější modlitby, včetně jejich výkladu, můžete si nastavit připomínku vašich pravidelných modliteb, ale také se připojit k modlitbě ve 21 hodin. Můžete sledovat aktuální úmysly papeže Františka a vkládat svoje vlastní úmysly (když vás někdo požádá o modlitbu). V této sekci najdete také PRŮVODCE DUCHOVNÍM ŽIVOTEM. Jedná se o základní příručku, která vás provede nejrůznějšími tématy duchovního

života, včetně praktických návodů a rad.

Inspiruj se

Každý den se inspirujte novým CITÁTEM (vloďte si na hlavní obrazovku svého mobilu také WIDGET iZIDOOR, kde se každý den citát zobrazí). Každý týden zde najdete ÚRYVEK EVANGELIA aktuální neděle s KOMENTÁŘEM známé osobnosti, duchovního či jiného inspirativního člověka. Můžete zde také (týdně) objevit nový PŘÍBĚH nesoucí inspirativní poselství anebo delší úryvek z KNIHY, kterou stojí za to přečíst.

Zapoj se

Zde postupně můžete najít INSPIRATIVNÍ KURZY a MOŽNOSTI ZAPOJENÍ pro službu a rozvoj. Svatozář V této sekci objevíte zajímavé ŽIVOTY SVATÝCH A BLAHOŠLAVENÝCH, kteří mají co říct i do dnešní doby. Prožijte celý rok s těmito lidmi a nechte se od nich inspirovat.

Stav se

Jsou místa, kde se můžete zastavit ať už pro duchovní vzpruhu anebo se zapojit do jejich činností.

Mapa

Do interaktivní mapy budeme postupně zadávat nejrůznější místa spojená s historií, ale hlavně současností církve, řeholí apod. Celá aplikace stojí na dobrovolné práci mnoha lidí. Budeme rádi, když nás podpoříte svojí modlitbou, doporučením známým anebo inspirací pro zlepšení.

Budete-li mít nápad, připomínku či pochvalu, napište nám na email izidoor@sdb.cz Na aplikaci neustále pracujeme a postupně ji zdokonalujeme a doplňujeme.

Za vývojový tým P. Libor Všetula, delegát pro sociální komunikaci

Vendula Koupilová

Biblické příběhy

Hlas z hořícího keře

Mojžíš vyrostl v královském paláci a byl vyučen ve všech vědách. Když byl již dospělý muž, viděl, jak Egypťané utiskují Izraelity. Proto se svých krajanů ujímal. Ale když se to dověděl faraón, chtěl Mojžíše zabít. Mojžíš z Egypta utekl a přišel do země Midjanské. Tam pásł tchánova stáda po čtyřicet let.

Jednou vedl ovce až na zadní část stepi a přišel k Boží hoře Oreb. Tu spatřil cosi neobyčejného. Na stráni hořel keř, šlehaly z něho plameny, ale keř sám nebyl spálen. Jak tam Mojžíš v úžasu stál, zavolal na něj z ohně Boží hlas: „Mojžíši, nepřibližuj se ani o krok a zuj si opánky, neboť půda, na které stojíš, je svatá. Já jsem Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.“ A Mojžíš učinil, jak mu Bůh přikázal, ale zakryl si tvář, neboť se bál přímo na Boha pohledět. Hospodin dále řekl: „Viděl jsem, jak trpí můj lid v Egyptě. Dolehl ke mně jejich nářek. Sestoupil jsem, abych je vysvobodil z moci Egypťanů a vyvedl je do země dobré a úrodné, kde žijí Kanaánští a Chetejci. Nuže pojď, zavedu tě k faraónovi a ty vyvedeš můj lid izraelský bezpečně z Egypta.“ Mojžíš se ulekl: „Kdo jsem já, aby mi byla uložena tak veliká odpovědnost?“

„Neměj strach,“ řekl mu Bůh. „Já budu s tebou a na

důkaz, že jsem tě poslal, přijdete všichni sem k této hoře a pokloníte se mi, až svůj lid bezpečně vyvedeš z Egypta.“ Mojžíš však Bohu namítl: „Přijdu-li a řeknu Izraelitům, že mě posílá Bůh jejich předků, budou se mě ptát na jeho jméno. A co jim pak odpovím?“ Bůh odpověděl: „Řekni jim, že tě posílá JSEM, KTERÝ JSEM, jejich Bůh, Bůh jejich otců, Abraháma a Izáka a Jákoba. Neboť toto jest jméno mé na věky.“ Mojžíš ale dále namítl: „Pochybuji, že mi uvěří.“

„Co to máš v ruce?“ otázal se ho Bůh. „Dřevěnou hůl,“ odpověděl Mojžíš. „Hoď ji na zem!“ řekl Hospodin. Mojžíš tak učinil a z hole byl rázem kroucící se had. Mojžíš zděšeně uskočil, ale Bůh mu přikázal: „Zvedni ho za ocas!“ Roztřesený Mojžíš tak učinil a z hada se opět stala hůl. Potom Bůh řekl: „Vlož si ruku na hrud!“ Mojžíš tak učinil. Když pak ruku opět zpod roucha vytáhl, byla malomocná a bílá jako sníh. Tehdy mu Bůh přikázal, aby to učinil ještě jednou. A když ruku opět vytáhl, byla zcela zdravá.

Bůh pak řekl Mojžíšovi: „Dávám ti tato znamení, abys lidu dokázal, že jsi můj posel a že já sám jsem tě poslal, abys jim pomáhal a vedl je.“

Petra Obšlová

Recepty našich hospodyň

Cuketová polévka

Léto- na zahrádkách je hojnost, takže jeden recept jak užít cukety se třeba bude hodit.

Ingredience:

3 lžíce olivového oleje
1 cibule
3 stroužky česneku
2 menší cukety
2 větší brambory
pár snítek tymiánu
zakysaná smetana
sůl, pepř, kari

Postup:

Na olivovém oleji osmahněte jemně krájenou cibuli a dva stroužky česneku. Přidejte jednu na kostičky nakrájenou cuketu a brambory, tymián, sůl a zalijte CCA třemi hrnky vody. Vařte cca 15 až 20 minut, dokud brambory nezměknou. Mezitím na troše olivového oleje osmahněte jeden česnek nakrájený na menší kostičky, vyndejte ho, aby se nepřepálil, a na česnekovém oleji opečte na kostičky nakrájenou druhou cuketu. Uvařenou zeleninu v polévce rozmixujte dohladka, podle chuti opepřete, dochutíte kari. Podáváme s kousky opečené cukety a kdo má rád, tak i s opečeným česnekem. Dobrou chuť.

Veronika Dlabalová

Pošli to dál

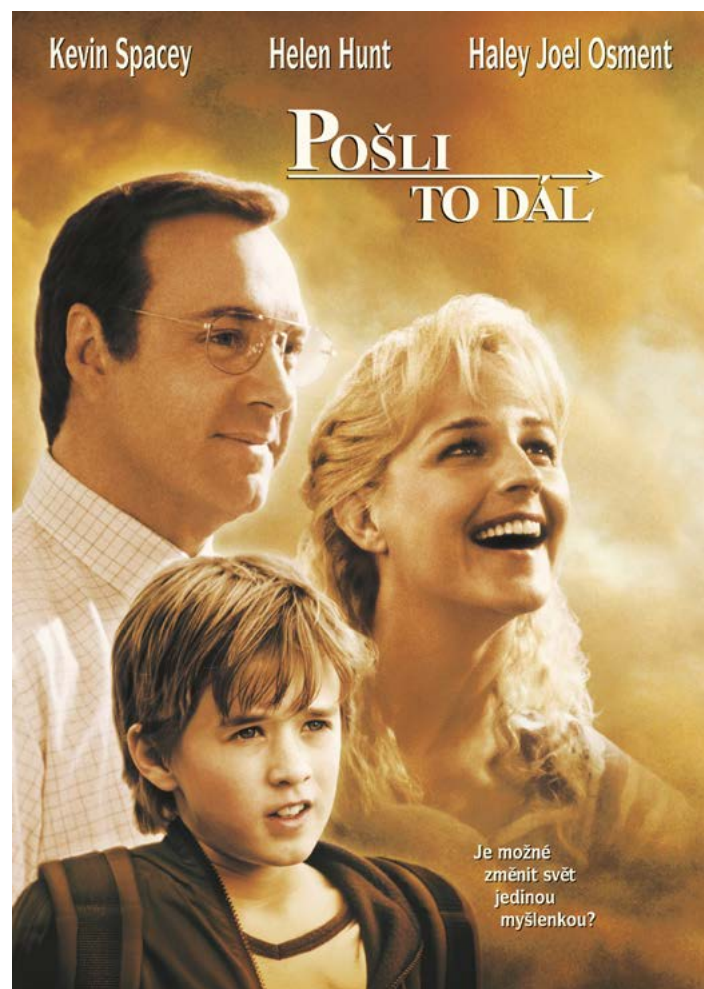
aneb tip na dobrý film a knihu

Je možné změnit svět k lepšímu? A jak? Je to v mých silách? Zjistíte ve filmu s názvem Pošli to dál.

Učitel zadá svým žákům úkol - vymyslete způsob, jak změnit svět. Zdánlivě jednoduchý úkol je však skutečným oříškem pro žáky. Jeden z nich, dvanáctiletý Trevor McKinney, se okamžitě zamýšlí nad tímto úkolem a napadne ho, jak lze „poslat dál“ dobrý skutek. Stačí, aby člověk nezištně prospěl třem lidem a každý z nich aby udělal něco pro další tři... a tento jednoduchý mechanismus - řetězec zanedlouho ovládne celé lidstvo. Trevor nezůstane u teorie, rozhodne se svůj plán realizovat. V kalifornském městečku, kde bydlí, si vybere trojici jedinců, kteří podle jeho názoru potřebují pomoc. Brzy se ale ukáže, že dobrá vůle jednoho malého kluka nestačí. Trevor se však nedá odradit neúspěchem. Lidé přece nejsou zlí a lhostejní, jen se jim musí trochu věřit.

Film byl natočen podle stejnojmenné knihy Catherine Ryan Hyde.

Markéta Houdková

Milé děti

Vzpomínáte si ještě na novozákonní příběh o Ježíši a sv. Magdaléně? Pokud ne, můžete si jej doma s rodiči připomenout. A k tomu si můžete vybarvit omalovánky s jejím vyobrazením.

Pozvánky

Pouť v Cholině – Nanebevzetí Panny Marie

kostel Cholina, neděle 19. 8., mše sv. v 8:00, 10:00 a v 15:00 hodin

Arcidiecézní pouť rodin

Svatý Hostýn, 25. srpna od 10:15

Adorační den farnosti

kostel Senice, neděle 26. srpna od 9:00 do 18:00 hodin

Hody v Seničce - sv. Andělů strážných

kaple Senička, pondělí 27. srpna v 8:00

Prosba o pomoc

Milý čtenáři, chtěla bych vás poprosit o pomoc při hledání malé červené knihy - Bible. Loni na noci kostelů, jsme měli na faře výstavu Biblí a modlitebních knih. Jedna se nám někam zatoulala, měla velkou váhu pro toho, kdo nám ji zapůjčil. Proto vás všechny touto cestou prosím, podívejte se doma, jestli náhodou jsme vám tu knihu omylem nepřidali k těm vašim zapůjčeným knihám. Uvnitř knihy naleznete věnování od Dalibora.

Děkuji Vám

Vendula Koupilová

redakční rada Vendula Koupilová, Dominika Doláková, Anna Jahodová, Petra Obšelová, Veronika Dlabalová, Ludmila Štafová ml., Dominika Doláková ml., Metoděj Koupil ml., Markéta Houdková, Josef Rozsypal ml.

grafická úprava Martin Obšel

telefon do kanceláře 733 741 607 **mobil kněze** 605 027 155

kontakt pro příspěvky redakcefl@seznam.cz **farní web** www.farnost-senice.cz